

Arrest

nr. 94 719 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VALCKE loco advocaat A. CALLEBERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Pakistaanse nationaliteit heeft en afkomstig bent uit Chiniot te Punjab. U had een geheime relatie met S.(...) S.(...) gedurende anderhalf jaar. Haar ouders ontdekten dit echter en op 20 augustus 2006 vielen zij u thuis aan. U werd met de dood bedreigd en uw zus en moeder werden bedreigd met kidnapping. De dag erop, op 21 augustus 2006, diende uw vader bij de politie een First Information Report (F.I.R.) in. Uzelf verliet Chiniot en bleef gedurende 3 dagen in Faisalabad . Daarna reisde u verder naar Quetta waar u 2,5 jaar tot 3 jaar verbleef bij een vriend van uw vader. Eind 2006 verhuisden uw ouders naar Lahore daar zij dreig telefoons bleven ontvangen van de S.(...)s. Begin 2009 vervoegde u uw familie in Lahore wegens de tumultueuze sfeer in Quetta en daar u ernstig ziek was. De dreig telefoons hielden echter aan en u bleef binnenshuis. In juli 2011 werd uw huis

opnieuw beschoten. Op 5 juli 2011 diende u een klacht (application) in bij de politie van Lahore. Uw familie vroeg u bovendien om het land te verlaten om ieders veiligheid te waarborgen, hetgeen u deed. U vertrok uit Lahore op 8 november 2011 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België. U vroeg hier asiel op 12 januari 2012.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw relaas: een identiteitskaart, een schoolattest en kopies van een F.I.R., een application, huurcertificaten en een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal niet heeft kunnen overtuigen dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet op Subsidiäre bescherming zou lopen.

U heeft uw **vermeende affaire** niet aannemelijk weten te maken. Uw verklaringen omtrent uw geliefde en de gebeurtenissen hiermee verbonden zijn dermate vaag dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun zwaarwichtigheid. Het zou immers gaan om de liefde van uw leven, de vrouw die u wilde huwen; in dit licht kunnen daarom volledige en spontane verklaringen worden verwacht (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11.05.2012, pp. 6-8). U bleek evenwel niet in staat om een adequaat beeld te scheppen van wie S.(...) S.(...) is. Herhaaldelijk gevraagd naar haar karakter komt u niet verder dan dat zij vriendelijk en goedlachs is. U kan uit uzelf niets vertellen over wie zij als persoonlijkheid is of waar zij van houdt. Nochtans zou u erg dicht bij elkaar hebben gestaan. Zelfs haar fysieke beschrijving beperkt zich tot dat zij kleiner was dan u, een lichte huid had en een voorkeur toonde tot het dragen van zwarte kleren en hoge hakken. Deze minimale beschrijving doet ernstige vragen rijzen over uw nabijheid tot haar. Voorts kende u haar geboortedatum niet, u wist enkel dat ze jonger is dan u; u kon enkel zeggen dat ze ergens in augustus jarig is. Uw beschrijving over het aanknopen van uw relatie kan in haar beknoptheid evenmin overtuigen. U zou uw telefoonnummer hebben gegeven bij de schoolpoort. Hoe u haar hiertoe aanzette kan u niet aangeven, net zomin als enige verdere context. Doorgevraagd naar andere bijzonderheden van uw romance beweert u uiteindelijk dat het voornamelijk een telefoonrelatie was en dat u elkaar daarnaast telkens slechts enkele minuten bij de school zag. Toch kende u haar telefoonnummer niet. Uw verklaring hiervoor, dat u haar gedurende het anderhalf jaar dat de relatie duurde nooit belde, maar dat zij u steeds belde, is onvoldoende. Zo kan u evenmin zeggen hoe en wanneer haar familie over de relatie hoorde. U heeft uw vriendin sindsdien nooit meer gehoord of gezien. Het is toch opmerkelijk dat u ondanks de zeer bruuske en opgelegde breuk nooit probeerde om haar desnoods via omwegen zoals de school, vrienden of achtergebleven familie zelfs maar een laatste woord te sturen. U verklaart dat u zelfs niet weet of ze nog leeft; het is erg verwonderlijk dat haar lot klaarblijkelijk een open vraag voor u kon blijven. Zo herhaalt u ook meermaals dat de clandestiniteit van de relatie voor haar een probleem was, terwijl u haar beloofde dat het allemaal goed zou komen. Nochtans ondernam u geen stappen om het vertrouwen te winnen van uw eventuele schoonfamilie. Integendeel, u hield de relatie angstvallig geheim. Uw eigen ouders zouden wel van bij aanvang op de hoogte zijn geweest van uw relatie, maar keurden het af omwille van het kastenverschil. Uw verklaringen wijzen echter ook niet op concrete voornemens: u vertrouwde op uw geloof dat u haar hand zou kunnen vragen met steun van uw ouders, maar zij stonden dit niet toe. Dit wetende zou u plannen hebben gehad om weg te lopen en elders officieel te trouwen; toch kan u nergens aangeven hoe u dit dacht aan te pakken. Gezien de moeilijkheid van de vermeende situatie is dit het minste dat u aan uw vriendin te bieden had. Al bij al maakt u niet geloofwaardig dat u een oplossing zocht om de relatie toekomstperspectieven te bieden. Kortom u slaagt er nergens in om de relatie en de gebeurtenissen die erop volgden uiteen te zetten op een doorleefde en gedetailleerde wijze.

Aangezien het CGVS uw affaire niet aannemelijk acht, kan het bijgevolg evenmin geloof hechten aan de **vermeende bedreigingen** die hieruit zouden zijn voortgevloeid. U legt een F.I.R. voor van de eerste aanval in 2006. Er dienen niettemin kanttekeningen te worden gemaakt bij de documenten die u neerlegt. U verklaart immers dat uw vader ze op het politiekantoor verkreeg en dat het dus om officiële stukken gaat (pp. 4, 5). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie bijlage) dat de indiener van een F.I.R. direct een afschrift meekrijgt, of achteraf nog een gecertificeerde kopie kan bekomen. Het document dat u neerlegt is echter een eenvoudige fotokopie of scan; het gaat niet om een officieel document. Het is ook opmerkelijk dat het u niet al in 2006 aanbelangde om een kopie te bekomen van de F.I.R. om zich van de opvolging te kunnen verzekeren. U verklaart hierover dat uw leven op het spel stond en uw moeder en zus dreigden te worden gekidnap. Uw volledige gezin verhuisde immers omwille van dit probleem. Gezien het verlaten van Chiniot voor uw gezin de uitweg uit het conflict was, blijft het evenwel onduidelijk waarom de familie S.(...) u nog 5 jaar na datum tot in Lahore zou achtervolgen. Het document dat u van dit vermeende incident neerlegt betreft ten

andere ook een fotocopie. De authenticiteit ervan is opnieuw betwifelbaar. Gezien bijkomende informatie inzake het veelvuldig voorkomen van vervalste documenten in Pakistan, eveneens toegevoegd aan het dossier, houdt het CGVS er rekening mee dat dit dus ook hier het geval kan zijn. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart en schoolattest kunnen zondermeer aanvaard worden. De huurcertificaten en de kopies van de identiteitskaarten van uw ouders voegen niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Volgens verzoeker is het evident dat hij slechts een minimale beschrijving kan geven van zijn geliefde, aangezien zij elkaar slechts enkele minuten gezien hebben aan de schoolpoort en enkel een telefonische relatie onderhielden. Ook meent verzoeker dat het niet hebben van concrete plannen niet aan hem kan verweten worden. De feiten dateren immers van 6 jaar geleden, toen hij 20 jaar was. Verzoeker stelt zich de vraag of het niet begrijpelijk is dat wanneer zijn huis beschoten wordt en zijn familie bedreigd, hij geen contact meer durft opnemen met zijn vriendin. Verzoeker stelt tevens louter in het bezit te zijn van een fotokopie van een originele F.I.R. (First Information Report), hetgeen niets afdoet aan het opschrift van dit document. Dat verzoeker zich niet van een kopie van de F.I.R. heeft voorzien, is volgens verzoeker meer dan aannemelijk gezien hij vreesde voor zijn leven en dat van zijn familie, en zich daarom niet bezighield met het bekomen van kopieën. Verzoeker meent dat zijn asiërelaas geloofwaardig is.

2.2. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asiërelaas. Verzoeker baseert zijn asiërelaas op een clandestiene relatie met een vrouw. De Raad is van mening dat verzoeker deze relatie niet aannemelijk kan maken gelet op de tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen die hij desbetreffend aflegt. De Raad stelt vast dat verzoeker niet op de hoogte is van het telefoonnummer van zijn vriendin en dienaangaande verklaarde dat zij hem steeds belde, dat hij haar nooit belde omdat hij geen telefoon in huis had en dat ze belden vanuit een telefooncel (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Dergelijke verklaringen zijn niet in overeenstemming te brengen met de overige door verzoeker afgelegde verklaringen, met name dat hij haar bij het aanknopen van de relatie zijn telefoonnummer zou hebben gegeven bij de schoolpoort, dat zij hem thuis belde en dat zij hem belde wanneer zij naar de markt zou gaan met haar familie waardoor ze elkaar tenminste konden zien (stuk 3, gehoorverslag, p. 8).

Ook is het niet aannemelijk dat verzoeker niettegenstaande hij verklaarde dat zij met elkaar spraken over hetgene waarvan ze hield en waarvan niet en dat de geheime relatie toch anderhalf jaar duurde, desbetreffend naast de naam van haar ouders en het aantal broers en zussen dat ze heeft, omtrent haar persoonlijk enkel kan aangeven dat ze kleiner is dan hemzelf, een lichte huid heeft, vriendelijk is, een goed humeur heeft, veel lacht en van de kleur zwart en van hoge hakken houdt (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 7). Het feit dat verzoeker evenmin op de hoogte is van haar geboortedatum, terwijl zij verzoeker nog heeft opgebeld waarbij zelfs gesproken werd over haar verjaardag, doet evenzeer afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Het argument dat zij enkel een telefonische relatie onderhielden en mekaar slechts enkele minuten gezien hebben aan de schoolpoort, is niet bij machte om verzoekers gebrekkige kennis omtrent zijn vriendin te verschonen. Overigens gaf verzoeker herhaaldelijk aan dat hij erg verliefd was (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 7, 8) dat hij met haar wenste te trouwen (stuk 3, gehoorverslag, p. 7, 8) en dat zij elkaar zeer vaak, ook al waren het slechts

enkele minuten, hebben ontmoet (stuk 3 , gehoorverslag, p. 8), waardoor dan ook van verzoeker kan worden verwacht dat hij in staat is om veel meer en concrete informatie omtrent de vrouw van zijn leven te geven. Tevens draagt de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van het feit of zijn vriendin nog in leven is (stuk 3, gehoorverslag, p. 7) bij tot het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas. Van verzoeker die zoals gesteld meermaals verklaarde dat hij echt verliefd was en met deze vrouw wenste te trouwen, kan dan ook worden verwacht dat hij enige inspanning onderneemt om iets over het lot van zijn geliefde te weten te komen, ongeacht het gevaar dat hij hierdoor loopt. Voor zover verzoeker zijn onwetendheid met betrekking tot zijn vermeende vriendin tracht te verschonen door te verwijzen naar het feit dat zij elkaar enkele minuten gezien hebben aan de schoolpoort en enkel een telefonische relatie onderhielden, stelt de Raad vast dat dit verweer feitelijke grondslag mist. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker zelfs dat zij elkaar zeer vaak, ook al waren het slechts enkele minuten, hebben ontmoet (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Overigens meent de Raad dat ook het hebben van louter telefonische contacten er niet aan in de weg staat dat zij mekaar beter leren kennen.

De Raad stelt eveneens vast dat verzoekers verklaringen rond de hereniging met zijn familie tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn familie hem in Lahore kwam vervoegen (stuk 9, vragenlijst, p. 3), terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij erg ziek werd, dat zijn ouders geld stuurden naar Quetta waarop hij een ticket kocht en naar zijn ouders toeging die op dat moment reeds in Lahore verbleven (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 9).

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt afdoende dat het relaas ongeloofwaardig is door het geheel van ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen.

2.4. In de mate dat verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een, in bepaalde periodes, open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets er op dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF